

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.1904

Dosar nr.37955/3/2010

Ședința publică de la 7 mai 2015

Președinte: Emanuel Albu	- judecător
Iuliana Rîciu	- judecător
Carmen Ilie	- judecător
Anca Sterie	- magistrat asistent

S-au luat în examinare recursurile declarate de Dedu Ion împotriva Sentinței nr.252 din 22 ianuarie 2013 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și de Serviciul Român de Informații - U.M. 0198 București împotriva Încheierii din 18 octombrie 2012 a aceleiași instanțe.

Cauza a rămas în pronunțare la data 26 martie 2015, dezbaterile fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da posibilitatea părților să depună concluzii scrise a amânat pronunțarea deciziei la data de 1 aprilie și apoi la termenul din 9 aprilie; 23 aprilie și 7 mai 2015, când a hotărât următoarele.

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursurilor de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

1. Soluția instanței de fond

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București - Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal sub nr. 37955/3/2010 reclamantul Dedu C. Ion a solicitat, în contradictoriu cu pârâții Serviciul Român de Informații (în continuare S.R.I.), Serviciul Român de Informații - U.M 0318, Maior George Cristian - Director al S.R.I, Coldea Florian - Prim-adjunct al Directorului S.R.I, Cocoru Dumitru - Adjunct al Directorului S.R.I. și Țolescu Aurelian - Șef U.M. 0318, anularea Ordinului AP II 0365/ 07.08.2009, respectiv a Comunicării

nr. 019032/07.04.2010 precum și a altor dispoziții interne conexe acestora, prin care a fost eliberat din funcție, pus la dispoziție pe termen de trei luni, sancționat disciplinar, pe care le consideră netemeinice și nelegale și obligarea pârâților la plata sumei de 50.000 Euro reprezentând daune morale.

În motivarea acțiunii, reclamantul a arătat, în esență, că a deținut, începând cu anul 2002, funcția operativă de șef sector 1 (general de brigadă) în cadrul UM 0296 București, structură centrală a Serviciului, până în 18 mai 2009, când prin Ordinul AP II nr.0235/19.05.2009, a fost mutat la UM 0318 București, cu toate drepturile salariale (soldă de baza, de conducere, sporuri, soldă de merit etc.) avute la fostul loc de muncă anterior subliniat și pe aceeași poziție de șef sector, funcție de general de brigadă, dar cu activitate neoperativă.

Totodată, a fost informat că prin Ordinul nr.0029585/16.05.2009 s-a înființat o comisie de cercetare administrativă asupra activității sale depuse în perioada 2006 - mai 2009, fără a i se preciza motivele care au stat la baza demersului menționat.

A precizat reclamantul că deși în ședința din data de 20.05.2009, când i-au fost aduse la cunoștință prevederile actelor în cauză, a contestat verbal aceste activități, acest fapt însă nu a fost menționat în nici un proces verbal.

S-a mai arătat că în urma raportului de cercetare administrativă, s-a emis Ordinul AP II 0300/29.06.2009, prin care a fost trimis în fața unui consiliu de judecată pentru cercetarea unor abateri grave reținute în sarcina sa și care nu au fost detaliate în fapt și în drept.

Cu toate că a contestat inițial documentul adus la cunoștință în data de 01.07.2009, semnalând existența unor vicii procedurale, respectiv neprezentarea faptelor imputate, localizarea în timp și spațiu a acestora, valorile afectate și gradul de pericol social etc., acest demers nu a fost luat în considerare de cei în drept.

Prin Raportul personal nr. S/1062980/21.07.2009, înaintat spre soluționare adjunctului directorului SRI, prin intermediul comandantului UM 0318 București după cum prevăd reglementările militare, reclamantul a semnalat, în fapt și în drept, existența unor vicii de procedură în activitatea consiliului de judecată și chiar unele abuzuri exercitate asupra sa de reprezentanții Direcției Juridice delegați cu instrumentarea dosarului cauzei, dar nu a primit nici un răspuns.

Totodată, a mai arătat reclamantul că prin raport verbal adresat conducerii unității a învederat că nu i-a fost respectat dreptul la apărare, prin faptul că, deși a solicitat prezența unui apărător la momentul studierii dosarului cu două zile înaintea ședinței de judecată, această solicitare a fost onorată doar în ziua ședinței, în data de 31.07.2009, când consilierul juridic desemnat din oficiu a avut posibilitatea observării dosarului doar timp de 30 minute, neputând să își pregătească corespunzător apărarea. Ulterior, după cercetarea disciplinară și în baza Hotărârii consiliului de judecată nr.01165096/31.07.2009, prin care a fost declarat vinovat pentru faptele reținute ca abateri disciplinare, s-a propus trecerea sa în rezervă.

Prin Ordinul AP II nr. 0365/07.08.2009, s-a dispus eliberarea din funcția deținută de șef sector și trecerea pe o poziție de execuție, coroborat cu punerea la dispoziția comandantului unității pentru clarificarea unor aspecte incerte constatate de membrii consiliului de judecată, dar fără a se preciza și perioada acestei ultime dispoziții.

Reclamantul a susținut că nu se face vinovat de abaterile disciplinare reținute în sarcina sa și pentru care a fost sancționat de mai multe ori, fără probațiune concretă și efectivă, de către conducerea Serviciului.

Prin comunicarea de sancționare nu s-a făcut referire la faptele sau abateri disciplinare reținute în sarcina sa și nu s-a precizat concret când au fost săvârșite, în ce perioadă bine definită.

De asemenea, a mai arătat reclamantul că are o vechime în munca de 25 de ani, nu a fost sancționat niciodată și ca șef de sector, funcție de conducere deținută timp de 9 ani, a fost apreciat anual, cu calificativul de "foarte bun", având permanent "soldă de merit" și în perioada septembrie 2008 - martie 2009 in extenso a obținut, cu aprobarea conducerii Serviciului și "soldă de excepțional".

În ceea ce privește capătul de cerere privind daunele morale, reclamantul a arătat că imaginea sa de ofițer superior în cadrul Serviciului Român de Informații, dar și în mediul civil a fost afectată, urmare a felului în care a fost retrogradat din funcție și, ulterior, sancționat disciplinar.

Prin întâmpinare, pârâtul Serviciul Român de Informații a invocat excepția de necompetență materială, excepția de netimbrare, iar pe fond a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiate.

Prin Sentința civilă nr.1872/06.05.2011 pronunțată în dosarul nr.37955/3/CA/2010 al Tribunalului București - Secția a IX-a

contencios administrativ și fiscal a fost admisă excepția de necompetență materială și declinată competența de soluționare a cauzei în favoarea Curții de Apel București.

Cauza a fost înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 22.06.2011, iar la data de 18.11.2011 pârâtul SRI a formulat întâmpinare, prin care a invocat excepțiile de netimbrare, de tardivitate a formulării acțiunii împotriva Ordinului AP II nr.0365/07.08.2009 și excepția lipsei de interes a acțiunii formulate împotriva Comunicării nr. 019032/07.04.2010, iar pe fondul cauzei a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiate.

Prin Încheierea din data de 18.10.2012, Curtea a respins ca neîntemeiate excepțiile de tardivitate și lipsei de interes, pentru motivele arătate pe larg în considerentele încheierii cu caracter interlocutoriu.

Prin Sentința nr.252 din 22 ianuarie 2013, Curtea de Apel București a respins acțiunea formulată de reclamantul Dedu C. Ion, ca neîntemeiată.

Pentru a pronunța această hotărâre, Curtea a reținut, în esență, următoarele:

Prin Ordinul nr. AP II0365/07.08.2009, emis de adjunctul directorului SRI, reclamantul a fost eliberat din funcția de colonel, șef sector I (general de brigadă), în temeiul art.74 alin.(1), art.76 și 78 alin(1) din Legea nr.80/1995 și a propunerii Consiliului de judecată și aprobării conducerii SRI, prin Raportul nr.01165097/03.08.2009, potrivit art.20 alin.(2) din Regulamentul privind Consiliile de judecată.

De asemenea, potrivit pct.II din Ordinul contestat, ținând cont de natura faptelor pentru care a fost judecat, în temeiul art.82 lit. a) din Legea nr.80/1995, ofițerul a fost pus la dispoziția unității în vederea clarificării suspiciunilor cu privire la întrunirea de către aceste fapte a elementelor constitutive ale unor infracțiuni.

În cuprinsul propunerii Consiliului de judecată s-au reținut următoarele abateri: a) lipsa controlului ierarhic operativ curent și neîndeplinirea obligațiilor ce-i reveneau în calitate de ofițer de informații; b) abuz în funcție: efectuarea unor demersuri, în mod nejustificat de natură a aduce atingere libertăților fundamentale ale cetățenilor; ordonarea executării, în mod nejustificat de măsuri specifice activității informațional operative de realizare a securității naționale; purtare abuzivă față de subordonați și manifestare de lipsă

de respect față de superiori și egali în grad; c) nerespectarea prevederilor legale în îndeplinirea sarcinilor de serviciu, prin încălcarea reglementărilor interne privind informațiile clasificate și copierea informațiilor clasificate.

A reținut instanța de fond că vătămarea reclamantului în raport cu cercetarea disciplinară nu se confirmă.

S-a reținut că reclamantul a susținut că a fost informat și despre Ordinul nr.0029585/ 16.05.2009, prin care s-a înființat o comisie de cercetare administrativă asupra activității sale depuse în perioada 2006 - mai 2009, fără a i se preciza motivele care au stat la baza demersului menționat, iar în ședința din data de 20.05.2009, i-au fost aduse la cunoștință prevederile actelor în cauză, a contestat verbal aceste activități, însă acest fapt nu a fost menționat în nici un proces verbal, care să fie supus semnării de către părțile implicate.

De asemenea, reclamantul a mai arătat că în baza raportului de cercetare administrativă, document ce nu i-a fost adus la cunoștință, s-a emis Ordinul AP II 0300/29.06.2009, prin care a fost trimis în fața unui consiliu de judecată pentru cercetarea unor abateri grave puse în sarcina sa și care nu au fost detaliate, în fapt și în drept, conform reglementărilor legale. Cu toate că a contestat inițial, prin semnarea cu divergență a documentului adus la cunoștință în data de 01.07.2009, semnalând, totodată, existența unor vicii procedurale în inițierea demersului în cauză, prin nerespectarea prevederilor ordinului intern, dar și a legislației aplicabile în materie, întrucât nu i-au fost prezentate și descrise faptele pentru care eram incriminat, localizarea în timp și spațiu a acestora, valorile afectate și gradul de pericol social etc., acest demers nu a fost luat în considerare de cei în drept, activitatea în sine continuând, fără clarificarea celor semnalate. În acest context s-a statuat că reclamantul a recunoscut că i-au fost aduse la cunoștință motivele pentru care s-a declanșat cercetarea sa disciplinară; împrejurarea că obiecțiunile sale nu au fost consemnate într-un proces-verbal nu prezintă relevanță; că i-a fost adus la cunoștință raportul de cercetare administrativă, în data de 01.07.2009 și că a formulat contestație, semnalând anumite nereguli procedurale, astfel că nu a fost vătămat în drepturile sale prin efectuarea cercetării administrative prealabile.

S-a reținut că reclamantul a mai susținut că prin Raportul nr.S/ 1062980/ 21.07.2009, înaintat spre soluționare adjunctului directorului SRI a semnalat, în fapt și în drept, existența unor vicii de

procedură în activitatea consiliului de judecată și chiar, unele abuzuri exercitate asupra sa de reprezentanții Direcției Juridice delegați cu instrumentarea dosarului cauzei, dar nu a primit nici un răspuns în consecință.

În opinia instanței, Consiliul de judecată a analizat rapoartele întocmite de către reclamant, pe care le-a apreciat ca fiind neîntemeiate, reclamantul având posibilitatea să se adreseze instanței de contencios administrativ, invocând aceste neregularități, însă, în fața instanței, reclamantul a vorbit la modul general de anumite abuzuri exercitate asupra sa de către reprezentanții Direcției Juridice, fără să arate în concret ce fel de abuzuri au fost exercitate asupra sa.

Împrejurarea că reclamantului nu i s-ar fi permis angajarea unui avocat decât în ziua ședinței de judecată, nu reprezintă un motiv de nulitate. Conform celor afirmate de reclamant în data de 31.07.2009, consilierul juridic desemnat din oficiu a avut posibilitatea consultării dosarului, semnalând în plenul consiliului de judecată faptul că există vicii de procedură în instrumentarea cauzei.

Prin urmare, reclamantului i s-a respectat dreptul la apărare și din punct de vedere al acordării asistenței juridice, iar în ipoteza în care viciile de procedură nu au fost semnalate din lipsă de timp, puteau fi reiterate pe calea acțiunii în instanță, lucru ce nu s-a întâmplat, reclamantul limitându-se la aprecieri cu caracter general.

Aspectele legate de faptul că deși a solicitat o audiență și aceasta s-a aprobat, fiind întrebat despre diverse activități derulate de subordonați și alte persoane din cadrul fostei unități în care a activat ca șef de sector, instanța a reținut că nu prezintă relevanță și nu au legătură cu legalitatea actelor administrative contestate.

Susținerea că în toate ordinele și comunicările emise de către conducerea Serviciului nu a fost indicată calea de atac, instanța competentă și nici termenul de depunere a contestației, nu poate atrage sancțiunea nulității absolute a actelor în cauză, reclamantul trebuind să dovedească o vătămare, or, în contextul în care a urmat procedura administrativă specifică prealabilă și s-a adresat în termen instanței de contencios administrativ, nu s-a reținut o vătămare în drepturile sale, din acest punct de vedere.

Prin Comunicarea nr.0193032/ 07.04.2010 emisă de pârât, reclamantul a fost sancționat cu „9 zile consemnare”, în temeiul art.33 din Legea nr.80/1995, având în vedere Raportul nr.01165097/ 03.08.2009 a președintelui Consiliului de judecată cu privire la

abaterile disciplinare reținute în sarcina reclamantului în hotărârea adoptată și Concluziile Corpului de Control al Direcției de Securitate Internă nr.02030842/ 04.03.2010; nr.02060478/ 03.03.2010 și nr.01623004/ 03.03.2010.

S-a arătat că reclamantul a susținut că prin Comunicarea de sancționare nu s-a făcut referire la ce fapte sau abateri disciplinare au fost puse în sarcina sa și nu s-a precizat concret când au fost săvârșite, în ce perioadă bine definită, astfel încât dacă ar fi reținute în sarcina sa, s-ar încălca practic legea, dispozițiile art.268 alin.1 din Codul Muncii, iar termenul de 6 luni a fost împlinit cel puțin de la data de 19.11.2009 astfel că și în cazul în care aceste fapte ar fi real dovedite, acestea sunt, totuși, prescrise.

Instanța de fond a statuat că în cuprinsul actului administrativ, deși nu sunt redată în concret faptele, s-a făcut trimitere la actele premergătoare în care aceste fapte sunt consemnate, astfel că nu a fost reținută nemotivarea actului administrativ din acest punct de vedere.

Având în vedere dispozițiile speciale aplicabile cadrelor militare, a apreciat instanța că, în speță, nu sunt aplicabile dispozițiile Codului muncii referitoare la prescripție ci actele normative și regulamentare cu caracter special aplicabile personalului din cadrul SRI.

S-a constatat că executarea unui act administrativ nu este o chestiune ce privește legalitatea emiterii acestuia, astfel încât nu prezintă relevanță susținerea că pârâta a pus în aplicare Ordinul AP II nr. 0365/07.08.2009 începând cu data emiterii acestuia și nu cu data aducerii la cunoștința sa, adică 19.08 2009 .

2. Calea de atac exercitată

Împotriva Sentinței nr.252 din 22 ianuarie 2013 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, comunicată la 11.06.2013, au declarat recurs Dedu C. Ion și Serviciul Român de Informații - Unitatea Militară 0198 București - Oficiul Juridic împotriva Încheierii din 18 octombrie 2012 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Recurentul-reclamant a invocat ca temei legal al recursului, dispozițiile art.304 pct.7, 8, 9 din Codul de procedură civilă, invocând critici pe care însă nu le-a structurat în raport cu motivele de recurs menționate.

Din cuprinsul recursului formulat rezultă că recurentul-reclamant, în susținerea motivului de recurs prevăzut de art.304 pct.7 din Codul de procedură civilă a susținut, în esență, că hotărârea recurată nu este motivată în conformitate cu cerințele prevăzute de art.261 pct.5 C.p.c., nefiind menționate considerentele de fapt și de drept care au format convingerea instanței, precum și cele pentru care au fost înlăturate apărările/ cererile referitoare la repunerea în situația anterioară emiterii actelor contestate, cheltuielile de judecată și judecarea cauzei în ședință secretă.

De asemenea, a arătat că hotărâre nu s-au făcut referiri la probele administrate și aceasta cuprinde motive contractorii.

Se aduc critici și în ceea ce privește consemnările eronate din Încheierea din 15.01.2013.

Referitor la motivul prevăzut de art.304 pct.8 Cod procedură civilă, s-a susținut, în esență, că judecătorul s-a aflat în confuzie în înțelegerea cauzei atât în ceea ce privește succesiunea faptelor și a înțelegerii criticilor formulate cu referire la legalitatea actelor contestate.

În ceea ce privește motivul de recurs prevăzut de art.304 pct.9 Cod procedura civilă, recurentul-reclamant a invocat nelegalitatea actelor contestate, susținând netemeinicia și nelegalitatea sentinței recurate prin care i-a fost respinsă acțiunea.

S-a menționat, în esență, că actele contestate nu îndeplinesc condițiile de formă, fiind și nemotivate.

Astfel, în mod eronat instanța de fond, făcând referire/ expunând în mod nepermis abaterile reținute în sarcina sa de Consiliul de judecată, a statuat că nu se poate reține o nemotivare a acestora și implicit vătămarea sa.

Referindu-se la Ordinul nr.AP II 0365/ 7.08.2009, recurentul a susținut că în mod eronat au fost indicate în cuprinsul acestuia dispozițiile art.74 alin.(1), art.76, art.78 alin.(1) din Legea nr.80/1995. În opinia sa acest ordin are valoarea aplicării unei sancțiuni disciplinare, respectiv „retrogradarea din funcție” și nu a unei decizii administrative unilaterale de „eliberarea din funcție”.

În raport de calificativele „foarte bun și „bun”, obținute anterior emiterii ordinului, nu se justifică reținerea unui management defectuos în sarcina sa și dezinteres în îndeplinirea sarcinilor/ atribuțiilor de serviciu.

Măsura punerii la dispoziție nu s-a aplicat în conformitate cu dispozițiile art.82 lit.a) din Legea nr.80/1995.

Privitor la Comunicarea nr.019032/ 7.04.2010, prin care i s-a adus la cunoștință sancțiunea disciplinară de 9 zile consemnare, sancțiune prevăzută de art.33 din Legea nr.80/1995, s-a susținut că aceasta i-a fost aplicată la circa 9 luni de la data luării la cunoștință de cei în drept de abaterile reținute în sarcina sa, fiind prescrisă aplicarea acesteia în raport cu prevederile art.252 din Legea nr.53/2003.

A fost invocată nelegalitatea sancțiunii disciplinare și din perspectiva modului efectiv de punere în executare.

Recurentul a arătat că sancțiunea aplicată, deși a fost prevăzută de art.33 din Legea nr.80/1995, ar fi trebuit să fie reglementată conform art.34 din aceeași lege printr-un act normativ intern cu caracter public, nu secret.

A arătat și faptul că aplicarea acesteia a avut consecințe în ceea ce privește libertatea individuală, libera circulație, viață intimă, familială și privată.

Astfel, recurentul a susținut că sancțiunea disciplinară aplicată - „consemnare” - este de natură a încălca drepturile și libertățile prevăzute și protejate de normele constituționale și convenționale, precum și Legea nr.345/2004.

Recurentul a susținut și încălcarea art.6 din CEDO, susținând că actele contestate nu puteau intra sub incidența clasificării, că nu a avut acces la documentele secrete pe parcursul judecării cauzei în fond, existând îndoieli asupra independenței judecătorului care este deținător al certificatului ORNIS, emis și cu avizul SRI.

Intimatul Serviciul Român de Informații a formulat recurs împotriva Încheierii din 18.10.2012, invocând ca temei legal dispozițiile art.304 pct.9 și art.304¹ Cod procedura civilă, solicitând admiterea recursului, casarea încheierii și respingerea capătului de cerere privind anularea Ordinului AP nr.0365/ 7.08.2009 ca tardiv formulat și a capătului de cerere privind anularea Comunicării nr.019032/ 7.04.2010, ca lipsit de interes.

În motivarea recursului, în esență, s-a susținut că Ordinul nr.AP II0365/ 7.08.2009, prin care reclamantul a fost trecut pe o poziție de execuție reprezintă o decizie administrativă, de natură managerială, pentru un management defectuos, nefiind emis ca o sancțiune disciplinară, iar în ceea ce privește faptele pentru care a fost judecat

de către Consiliul de judecată, s-a arătat că acestea urmau să fie clarificate și sub aspect penal, fără a se fi luat o decizie în privința lor.

Se arată că plângerii prealabile împotriva ordinului i s-a răspuns prin Comunicarea nr.01043423 din 17.09.2009, astfel că formularea cererii de chemare în judecată la 6.07.2010 este tardivă în raport de dispozițiile art.11 alin.(1) din Legea nr.554/2004, iar reclamantul nu a dovedit motive temeinice pentru nerespectarea acestui termen.

Cu privire la lipsa de interes a acțiunii formulate împotriva Comunicării nr.019032/ 7.04.2010, s-a susținut că, în raport de prevederile art.66 alin.(1) din Regulamentul disciplinei militare emis de Ministerul Apărării Naționale, de faptul că sancțiunea a fost aplicată la 7.04.2010, în prezent este radiată, orice efect al acesteia a încetat, aceasta nu mai există.

Recurentul-reclamant la 10.10.2014, a formulat cerere completatoare a recursului prin care a solicitat admiterea acestuia, casarea sentinței recurate și pe fond admiterea acțiunii, anularea actelor atacate, repunerea în situația anterioară emiterii acestora, inclusiv sub aspectul restituirii sumelor reprezentând 10 luni solda pentru funcția de general de brigadă august 2009 - mai 2010, 7 luni recalculare și majorare pensie iunie - decembrie 2010, precum și diferența de salarii compensatorii calculate la solda din luna mai 2010, obligarea părților la 400.000 Euro reprezentând prejudicii morale și la cheltuieli de judecată, reiterând argumentele expuse în cuprinsul cererii de recurs.

Recurentul-reclamant a formulat întâmpinare la recursul declarat de SRI, solicitând respingerea acestuia, fiind susținută legalitatea Încheierii din 18.10.2012 și combătute criticile intimatului.

În esență, s-a arătat că în cauză sunt incidente dispozițiile art.11 alin.(2) din Legea nr.554/2004, acțiunea fiind formulată în termen. De asemenea, are un interes legitim personal și direct în ceea ce privește anularea comunicării.

Serviciul Român de Informații a formulat întâmpinare la recursul reclamantului, prin care a solicitat respingerea acestuia ca nefondat, combătând criticile și apărările expuse în cuprinsul căii de atac și susținând legalitatea și temeinicia soluției pronunțate în cauză de instanța de fond, care respectă cerințele legale referitoare la motivare.

În esență, s-a arătat că în contextul în care prin hotărârea recurată a fost respinsă acțiunea principală, nu se mai impunea analiza cererilor derivate/ subsecvente și cu atât mai puțin admiterea lor.

S-a susținut că nu sunt fondate criticile recurentului sub nici un aspect, actele atacate fiind emise cu respectarea condițiilor de formă și a dispozițiilor legale incidente. De asemenea, sunt nefondate apărările din perspectiva încălcării unor prevederi ale normelor constituționale și convenționale.

Recurentul-reclamant și recurentul-intimat au depus la dosarul cauzei concluzii scrise.

3. Soluția instanței de recurs

Înalta Curte, analizând recursurile formulate, apreciază că acestea sunt nefondate pentru considerentele ce vor fi expuse în continuare.

Referitor la recursul formulat de SRI împotriva Încheierii din 18.10.2012, prin care au fost respinse excepțiile tardivității acțiunii și a lipsei de interes invocate de acest recurent, instanța de recurs reține că încheierea recurată este temeinică și legală.

Astfel cum rezultă din actele dosarului, acțiunea reclamantului împotriva Ordinului AP II 0365/ 7.08.2009, comunicat la 19.08.2009 a fost formulată la 6.08.2010.

Necontestat este că în legătură cu acest ordin, recurentul-reclamant a făcut mai multe demersuri/ rapoarte emitentului, începând cu Raportul din 21.08.2009 la care a primit răspuns prin intermediul Comunicării nr.01043423/ 17.09.2009, referitor la care instanța de fond a reținut că s-a comunicat foarte sumar că eliberarea din funcție nu a fost disciplinară și că nu s-a finalizat cercetarea întreprinsă împotriva sa.

Totodată, au urmat alte demersuri ale reclamantului având ca scop revocarea ordinului în cadrul procedurii prealabile reglementată de prevederile art.7 din Legea nr.554/2004.

Această procedură a fost instituită în ceea ce-l privește pe cel vătămat, ca o șansă pentru ocrotirea dreptului sau interesului legitim pe cale administrativă, prin revocarea actului, evitându-se sesizarea instanței judecătorești.

Autoritatea pârâtă, ulterior datei de 17.09.2009 întreținând corespondență cu reclamantul prin comunicările/ răspunsurile la rapoartele acestuia, nu a tranșat clar, ferm și fără echivoc, care este

poziția sa față de solicitările adresate, astfel că aceste împrejurări se încadrează în motive temeinice.

Prin urmare, va fi confirmată soluția instanței de fond care a făcut aplicarea dispozițiilor art.11 alin.(2) din Legea nr.554/2004 și a respins excepția tardivității acțiunii ca neîntemeiată, constatând că aceasta a fost introdusă în termenul de 1 an de la data luării la cunoștință a actului contestat.

Deci, în mod corect a fost soluționată excepția tardivității acțiunii împotriva Ordinului AP II0365/ 7.08.2009.

În altă ordine, în mod corect a fost soluționată și excepția lipsei de interes invocată în cauză, întrucât, astfel cum judicios a reținut instanța de fond, reclamantul are interes în a contesta și dovedi nelegalitatea aplicării sancțiunii disciplinare, inclusiv din perspectiva despăgubirilor solicitate.

Față de aceste considerente, Înalta Curte va respinge recursul formulat de SRI, ca nefondat.

Analizând recursul recurentului-reclamant în raport de motivele de recurs invocate, Înalta Curte reține că acesta este nefondat, pentru considerentele ce vor fi expuse în continuare.

Motivul de recurs prevăzut de art.304 pct.7 din Codul de procedură civilă invocat, este nefondat.

Analizând sentința recurată, se reține că instanța de fond a prezentat în cuprinsul hotărârii motivele de fapt și de drept în raport de actele/ probele aflate la dosar care au format convingerea instanței, fiind respectate cerințele art.261 pct.5 Cod procedura civilă, acestea conducând către soluția pronunțată.

Soluția de respingere a acțiunii, evident, vizează atât capetele principale cât și cele derivate.

Considerentele expuse de instanță pentru soluția pronunțată, au vizat atât cererea principală de anulare a actelor contestate cât și cererile derivate, astfel că în contextul în care cererea principală a fost considerată neîntemeiată și respinsă, nu se mai impunea analiza solicitărilor privind repunerea în situația anterioară, despăgubiri și cu atât mai puțin, admiterea acestora.

Întrucât cererea de chemare în judecată a fost respinsă, este evident că în temeiul art.274 Cod procedura civilă nu se puteau acorda cheltuieli de judecată reclamantei.

Referitor la aspectele invocate în sensul că nu s-a dat curs solicitării judecării cauzei în ședință secretă, se reține că modul de

desfășurare a ședinței de judecată nu are înrâurire asupra soluției pronunțată și recurată în cauză, care are un alt obiect în raport de care se cenzurează legalitatea hotărârii recurate, nefiind investită instanța cu o cerere privind vătămarea reclamantului urmare a publicității ședințelor de judecată.

În ceea ce privește erorile materiale sau de redactare strecurate în încheiere/ hotărâre, recurentul avea la îndemână alte mijloace procedurale legale pentru a solicita îndreptarea acestora. Oricum, aspectele invocate nu prezintă relevanță din perspectiva recursului.

Motivul de recurs prevăzut de art.304 pct.8 Cod procedura civilă, astfel cum a fost argumentat, este nefondat.

Analizând sentința recurată se constată că instanța de fond nu a schimbat natura ori înțelesul lămurit și vădit neîndoielnic al actelor contestate, prin interpretarea greșită a acestora. Aceasta a analizat și s-a pronunțat cu privire la actele indicate/ contestate de reclamant prin acțiune, respectiv Ordinul AP II 0365/ 7.08.2009 și Comunicarea nr.019032/ 7.04.2010. Faptul că poziția recurentului în calificarea acestor acte este alta decât cea corect reținută de prima instanță nu poate conduce la reținerea ca fondat a acestui motiv de recurs.

Motivul de recurs prevăzut de art.304 pct.9 din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost argumentat de recurentul-reclamant este nefondat.

Astfel cum s-a reținut la pct.1 al prezentei decizii, reclamantul a solicitat anularea Ordinului APII nr.0365/ 7.08.2009 și a Comunicării nr.0193032/ 07.04.2010, repunerea în situația anterioară, despăgubiri în cuantum de 50 000 Euro și cheltuieli de judecată.

Prin Ordinul APII nr.0365/ 7.08.2009, emis în temeiul art.74 alin.(1), art.76 și art.78 alin.(1) din Legea nr.80/1995, reclamantul a fost eliberat din funcția de șef sector și numit pe același profil în funcția de ofițer 1, nivel I, la același sector, pe o funcție de execuție, fiind pus la dispoziție în vederea clarificării suspiciunilor cu privire la întrunirea de către faptele reținute în sarcina sa a elementelor constitutive ale unor infracțiuni prevăzute de legea penală, care ar impune sesizarea organelor de urmărire penală.

Prin Comunicarea nr.0193032/ 07.04.2010 emisă de pârât, reclamantului a fost înștiințat că a fost sancționat cu „9 zile consemnare”, în temeiul art.33 din Legea nr.80/1995, având în vedere Raportul nr.01165097/ 03.08.2009 al președintelui Consiliului de judecată cu privire la abaterile disciplinare reținute în sarcina

reclamantului și hotărârea adoptată, Concluziile Corpului de Control al Direcției de Securitate Internă nr.02030842/ 04.03.2010; 02060478/ 03.03.2010 și nr.01623004/ 03.03.2010.

Deci aceste acte au fost contestate în principal în prezenta cauză, solicitându-se anularea lor de către reclamant.

Având în vedere funcția/ calitatea reclamantului, respectiv, cadru-militar, în sensul art.1 din Legea nr.80/1995, în temeiul căreia au fost emise și actele contestate, se impune a menționa că litigiului dedus judecătii îi sunt incidente dispozițiile primare speciale ale Legii nr.80/1995 privind statutul cadrelor militare, cu modificările ulterioare.

Criticile referitoare la greșita apreciere asupra condițiilor de formă și motivarea, ce trebuiau îndeplinite de actele contestate, în special a actului ce privește sancțiunea disciplinară, sunt nefondate.

De altfel, problema motivării actelor administrative trebuie analizată în legătură cu vătămarea persoanelor destinate ale acestor acte, care trebuie să-și evalueze drepturile și interesele legitime eventual încălcate prin aceste acte în deplină cunoștință asupra tuturor aspectelor de fapt și de drept avute în vedere de autoritatea publică la emiterea lor.

Se constată că recurentul-reclamant, deși a susținut nemotivarea actelor contestate, nici la instanța de fond și nici la instanța de recurs nu a indicat/ dovedit vreo vătămare în raport de acest fapt.

Cunoașterea faptelor imputate nu poate fi pusă la îndoială. Atât din cuprinsul/ expunerea cererii de chemare în judecată cât și al celorlalte cereri formulate de reclamant rezultă că acesta a cunoscut atât actele atacate cât și actele premergătoare, că i-au fost aduse la cunoștință, că a participat în mod direct la procedura disciplinară derulată, astfel că nu se poate reține susținerea că nu a avut cunoștință de faptele pentru care a fost cercetat și sancționat.

De asemenea, în perioada cât a fost ofițer activ și a fost derulată procedura disciplinară, reclamantul a avut acces la documentele clasificate, fiindu-i aduse la cunoștință faptele imputate, aspect care se constată de instanță, inclusiv din înscrisurile atașate dosarului ca documente secrete, care cuprind semnătura și data când au fost aduse la cunoștința acestuia.

Mai mult, în cuprinsul Hotărârii Consiliului de judecată din 31.07.2008, sunt descrise/ menționate abaterile reținute în sarcina sa,

fiind necontestat de reclamant că a avut cunoștință de acestea, sub semnătură.

Este necontestat că actele atacate fac trimitere la actele premergătoare în care sunt consemnate faptele, că recurentului-reclamant acestea i-au fost aduse la cunoștință, astfel că în mod corect instanța de fond a statuat că nu se poate reține nemotivarea lor.

În altă ordine, deși s-a susținut de reclamant că nu și-a putut exercita pe deplin dreptul la apărare, având în vedere timpul scurt avut la dispoziție de apărătorul său la momentul derulării procedurii disciplinare, nici la judecata pe fond și nici în recurs acesta nu a indicat/ dovedit în ce a constatat vătămarea sa în raport cu acest fapt, care au fost elementele apărării care nu au putut fi valorificate.

De asemenea, reclamantul a avut posibilitatea să-și exercite pe deplin dreptul la apărare sub toate aspectele, având pe deplin cunoștință de toate faptele imputate, menționate și în cuprinsul hotărârii recurate, sub rezerva criticilor acestuia. Însă, se constată că acesta s-a mărginit a reitera aceleași fapte petrecute anterior, invocând chestiuni generale, fără conținut concret.

Reclamantul, deși a susținut că nu s-a menționat calea de atac în cuprinsul acestor acte, a exercitat însă toate demersurile legale administrative și la instanță.

În consecință, în mod judicios prima instanță a reținut că sunt neîntemeiate criticile reclamantului cu privire la aceste aspecte.

Referitor la criticile prin care s-a susținut că este netemeinică și nelegală soluția care a vizat cererea privind anularea Ordinului AP II nr.0365/ 7.08.2009, instanța de recurs reține că acestea sunt nefondate.

Atât în cuprinsul cererii de recurs, întemeiată de recurent pe dispozițiile art.304 pct.7, 8 și 9 Cod procedură civilă cât și la judecarea acestuia, aspectele de nelegalitate și neconstituționalitate au fost formulate/ înfățișate ca apărări de fond, nu ca veritabile excepții de nelegalitate sau neconstituționalitate, având ca temei dispozițiile art.4 din Legea nr.554/2004, respectiv Legea nr.47/1992.

În esență, recurentul a susținut că în mod eronat au fost indicate în cuprinsul acestuia dispozițiile art.74 alin.(1), art.76, art.78 alin.(1) din Legea nr.80/1995, întrucât, în opinia sa acest ordin are valoarea aplicării unei sancțiuni disciplinare, respectiv „retrogradarea din funcție” și nu a unei decizii administrative unilaterale.

Ordinul nr.AP II 0365/ 7.08.2009 a fost emis în temeiul art.74 alin.(1), art.76, art.78 alin.(1) din Legea nr.80/1995 și a Raportului președintelui Consiliului de judecată nr.01165097/ 3.08.2008, reclamantul fiind eliberat din funcția de șef sector 1 (general de brigadă), activitate neoperativă și numit pe același profil în funcția de ofițer 1, nivel 1, la același sector, funcție executivă.

Este real că această situație a avut efecte în ceea ce privește drepturile salariale ale acestuia și schimbarea pe o funcție de execuție.

În baza aceluiași ordin, în temeiul art.82 lit.a) din Legea nr.80/1995, a fost pus la dispoziție în vederea clarificării suspiciunilor cu privire la întrunirea de către faptele reținute în sarcina sa a elementelor constitutive ale unor infracțiuni prevăzute de legea penală care ar impune sesizarea organelor de urmărire penală.

Necontestat este faptul că în conformitate cu dispozițiile art.35 din Legea nr.80/1995 privind statutul cadrelor militare, precum și a regulamentelor interne ce stabilesc organizarea și funcționarea consiliilor de judecată, prin ordin al adjunctului directorului Serviciului Român de Informații, reclamantul a fost trimis în fața consiliului de judecată.

Urmare a cercetărilor efectuate în cadrul consiliului de judecată au fost relevate aspecte și atitudini din activitatea ofițerului ce au fost catalogate în registrul unui management defectuos, fapt ce putea genera prejudicii activității desfășurate sub conducerea sa.

Faptele reținute ca abateri de către Consiliul de judecată în sarcina sa au fost menționate în Raportul nr.01165097/ 3.08.2009 și în Hotărârea Consiliului de judecată din 31.07.2009, adusă la cunoștința reclamantului sub semnătura acestuia, fiind propusă trecerea sa în rezervă, fără însă a i se da curs.

De asemenea, și martorul propus de reclamant și audiat la instanța de fond, Marmandiu Ioan a confirmat existența disfuncționalităților apărute în anul 2009 în managementul activității structurii organizatorice coordonate de acesta.

În acest context a intervenit schimbarea din funcție a reclamantului Dedu Ion, fiind emis Ordinul nr.AP II 0365/ 7.08.2009, în temeiul dispozițiilor art.74 alin.(1), art.76, 78 alin.(1) din Legea nr.80/1995, care prevăd următoarele:

„art.74 alin.(1) - Încadrarea ofițerilor, maiștrilor militari și subofițerilor în funcții, se face ținând seama de nevoile forțelor armate, de competența și conduita morală ale acestora.

art.76 - Mutarea cadrelor militare în activitate dintr-o unitate în altă, precum și schimbarea din funcții în cadrul aceleiași unități se efectuează o singură dată pe an, cu excepția situațiilor deosebite stabilite prin ordin al ministrului apărării naționale.

art.78 alin.(1) - Numirea în funcție și eliberarea din funcție în unitățile militare, cu excepția funcțiilor publice în care numirea se face potrivit legii, se fac în timp de pace și în timp de război, conform competențelor stabilite prin ordin al ministrului apărării naționale”.

Aceste dispoziții sunt cuprinse în Cap.VI din Legea nr.80/1995 - „Aprecierea, încadrarea și promovarea în funcție a cadrelor militare”, fiind incidente inclusiv ofițerilor, cărora li se întocmesc aprecieri de serviciu conform acestor prevederi legale periodic sau în cazuri anume stabilite.

Rezultă din cuprinsul prevederilor art.76 alin.(1) și art.78 alin.(1) din Legea nr.80/1995, că este permisă schimbarea din funcție în cadrul aceleiași unități o singură dată pe an, de persoanele cu competențe atribuite în acest sens.

Prin urmare, prin Ordinul nr.AP II 0365/ 7.08.2009, în cazul reclamantului, a intervenit deci o schimbare din funcție în sensul art.76 alin.(1) din Legea nr.80/1995, fiind fără relevanță termenii de „eliberare din funcție”; „numire în funcție”, utilizați în cuprinsul ordinului contestat, aceasta fiind dispusă în contextul aprecierii activității celui în cauză, conform dispozițiilor legale menționate și citate anterior.

Este evident că schimbarea din funcție nu echivalează cu o sancțiune disciplinară, respectiv retrogradarea, cum eronat a susținut recurentul.

Aceasta cu atât mai mult cu cât, în cauză, temeiul ordinului atacat nu a fost art.81 alin.(1) lit.c) din Legea nr.80/1995, iar intimatul a precizat constant că schimbarea din funcție a reprezentat o măsură administrativă apărută ca o necesitate în asigurarea unui management care să evite vulnerabilizarea activității ce se desfășura sub comanda reclamantului și nu o sancțiune disciplinară.

De asemenea, ipoteza avută în vedere de aceste dispoziții nu se regăsește în cauza de față, căreia îi sunt incidente dispozițiile

reținute/ indicate în mod corect de autoritatea pârâtă în actul contestat.

Mai mult, este necontestat că nu s-a dat curs propunerii Consiliului de disciplină de trecere în rezervă a reclamantului, nefiindu-i aplicată nicio altă sancțiune disciplinară până la cea contestată în cauză.

Acesta nu a înfățișat o altă situație de fapt față de cea prezentată de intimat, în sensul că în ceea ce privește stabilirea unei sancțiuni pentru abaterile disciplinare reținute în sarcina sa, era necesar ca înainte de aplicarea unei sancțiuni disciplinare să se stabilească mai întâi dacă aceste fapte pot contura elementele constitutive ale unor infracțiuni, situație în care răspunderea disciplinară nu mai era posibilă, legea instituind obligația de sesizare a organelor de urmărire penală în vederea angajării răspunderii penale a făptuitorului.

În concluzie, temeiul legal al ordinului contestat este corect, ordinul atacat și măsura de schimbare din funcție, fiind temeinice și legale, în raport cu dispoziții legale reținute/ indicate, fiind nefondate toate criticile recurentului.

Nici criticile recurentului cu referire la măsura punerii la dispoziție nu se confirmă.

Din cuprinsul dispozițiilor art.82 alin.(1) lit.a) din Legea nr.80/1995 rezultă că acestea se aplică în cazul încadrării sau trecerii în rezervă a ofițerilor vizați.

Deci, aceste prevederi se aplică inclusiv situațiilor ce vizează și o eventuală trecere în rezervă, după finalizarea cercetărilor sub toate aspectele nu doar pentru încadrarea ofițerilor puși la dispoziție, cum eronat a susținut recurentul în privința căruia a intervenit o schimbare din funcție, astfel cum s-a reținut anterior.

Legea nu introduce vreo restricție cu privire la problemele ce urmează a fi clarificate în perioada în care cadrul militar se află pus la dispoziție. De asemenea, nu putea fi exclusă clarificarea/ evaluarea unor potențiale fapte din sfera ilicitului penal.

În continuare, instanța de recurs, analizând criticile care vizează nelegalitatea Comunicării nr.019032/ 7.04.2010, apreciază că acestea sunt nefondate.

Aspectele invocate de recurent referitoare la neîndeplinirea condițiilor de formă în mod corect au fost soluționate de instanța de fond.

Instanța de recurs a expus anterior considerentele pentru care a confirmat cele reținute de prima instanță asupra acestor aspecte, astfel că nu se mai impune reluarea acestora. De altfel, instanța de fond în mod corect a reținut îndeplinită cerința descrierii faptei, întrucât modalitatea aleasă, prin trimitere la actele premergătoare nu poate fi exclusă, fiind esențial ca aceste acte să asigure cunoașterea faptelor pentru a se putea exercita apărarea în raport de acestea, or, reclamantul a cunoscut aceste fapte atât la momentul derulării procedurii disciplinare, fiindu-i adusă la cunoștință și hotărârea Consiliului de judecată cu referire la aceste fapte.

Prin urmare, sunt nefondate susținerile care vizează inclusiv nerespectarea dispozițiilor HG nr.1344/2007, dispozițiile Legii nr.53/2003 nefiind aplicabile cauzei.

Raporturile juridice în care este implicat personalul militar sunt guvernate în principal de dispozițiile speciale ale Legii nr.80/1995, statutele și regulamentele interne, iar în cazul în când normele speciale nu acoperă anumite situații se completează cu dispozițiile Legii nr.188/1999, republicată, modificată și completată, respectiv, în ceea ce privește aplicarea sancțiunilor disciplinare, însă nu și cu dispozițiile Codului muncii cum eronat a susținut recurentul.

Dispozițiile art.77 alin.(5) din Legea nr.188/1999 prevăd că sancțiunile disciplinare se aplică în termen de 1 an de la data sesizării comisiei de disciplină dar nu mai târziu de 2 ani de la data săvârșirii abaterii.

În raport de aceste dispoziții, de faptul că sesizarea s-a făcut prin Ordinul AP II 0300/29.06.2009, astfel cum a arătat și recurentul, de data aplicării sancțiunii disciplinare „consemnare” la 07.04.2010, nu se poate reține prescrierea dreptului de a aplica sancțiunea.

Sancțiunea „consemnare” a fost aplicată reclamantului în temeiul art.33 din Legea nr.80/1995, fiind dispusă prin Ordinul de zi din 7.04.2010 și comunicată prin actul contestat, sub semnătura acestuia.

Toate argumentele recurentului legate de punerea în executare/ executarea în concret a sancțiunii disciplinare nu prezintă relevanță asupra legalității acesteia, astfel cum în mod corect a reținut și instanța de fond.

Mai mult, nu a fost dovedit că reclamantul a contestat în vreun fel ordinele de zi prin care executarea sancțiunii a fost suspendată și

ministrul forțelor armate, de președintele Consiliului Securității Statului sau de ministrul afacerilor interne”.

Rezultă din cuprinsul acestor dispoziții că rezerva viza sancțiunea disciplinară cu arest până la 15 zile aplicată militarilor pentru nerespectarea disciplinei militare și reeducarea acestora în cazul săvârșirii abaterilor fără caracter penal printr-o procedură stabilită de ministrul forțelor armate, însă, reclamantul nu intră în categoria militarilor vizați de Decretul nr.976/1968 și cărora li se putea aplica sancțiunea arestului până la 15 zile, acesta fiind ofițer SRI.

Mai mult recurentului nu i-a fost aplicată sancțiunea arestului prevăzut de acest decret.

În ceea ce privește aspectele relevate de recurent, cu referire la încălcarea art.6 din CEDO, se reține că acestea sunt neîntemeiate întrucât atât reclamantul, după trecerea în rezervă cât și apărătorul acestuia, puteau efectua demersurile necesare prevăzute de lege pentru a obține autorizarea accesului la aceste documente.

Este adevărat că pe parcursul judecării cauzei reclamantul nu a mai avut acces la documentele clasificate, atașate dosarului, însă, se constată că acesta a avut acces în perioada cât a fost ofițer activ, cât și în cadrul derulării cercetării și procedurii disciplinare, fiind asistent și de un apărător, iar unele i-au fost aduse la cunoștință sub semnătură și dată, astfel că nu se poate susține necunoașterea acestora și implicit încălcarea art.6 din CEDO, cu referire la exercitarea dreptului la apărare.

De asemenea, dispozițiile Legii nr.182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, nu s-a dovedit că au fost constatate neconstituționale.

Pe de altă parte, atât doctrina cât și jurisprudența CEDO au statuat în mod constant că nedivulgarea unor elemente a dosarului este compatibilă cu dreptul la un proces echitabil, în condițiile în care unele probe pot să nu fie comunicate apărării din rațiuni de interes public întrucât dreptul la informație nu este unul absolut (exemplu: cazul Rowe and Davis vs. United Kingdom, 16.02.2000, cauza Fitt c.Regatul Unit al Marii Britanii din 16.02.2000)¹.

Cu privire la aspectele referitoare la imparțialitatea judecătorului fondului, recurentul putea uza de alte mijloace legale

¹ A se vedea în acest sens și Corneliu Birsan, *Convenția Europeană a Drepturilor Omului – Comentariu pe articole*. Ediția 2, Editura C.H.Beck, București, 2010, p. 509-510.

prevăzute de dispozițiile art.27 și urm. din Codul de procedură civilă, astfel că cele relevate nu pot fi analizate în calea de atac formulată.

Față de toate considerentele expuse anterior, Înalta Curte, apreciază ca legală și temeinică soluția instanței de fond, urmând a fi respins recursul formulat, ca nefondat.

Având în vedere că soluția instanței de fond a fost confirmată de instanța de recurs cu privire la cererile principale care au vizat anularea actelor atacate, recursul fiind apreciat ca nefondat, este evident că nu puteau fi și nu pot fi admise cererile derivate/ accesorii acestora în raport și de prevederile art.8, 18 și 19 din Legea nr.554/2004 iar analiza criticilor privind aceste cereri a devenit superfluă.

Mai mult, unele cereri au fost formulate pentru prima dată în recurs, respectiv la 10.10.2014, contrar dispozițiilor art.294 coroborate cu art.316 din Codul de procedură civilă.

În concluzie, Înalta Curte în temeiul art.312, alin.1 teza a II-a din Codul de procedură civilă, art.20 din Legea nr.554/2004, cu modificările și completările ulterioare, va respinge recursurile, ca nefondate.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:

Respinge recursurile declarate de Dedu Ion împotriva Sentinței nr.252 din 22 ianuarie 2013 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și de Serviciul Român de Informații - Unitatea Militară 0198 București împotriva Încheierii din 18 octombrie 2012 a aceleiași instanțe, ca nefondate.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 7 mai 2015.

JUDECATOR,

Em.Albu

JUDECATOR,

I.Rîciu

JUDECATOR,

C.Île

MAGISTRAT ASISTENT,

A.Sterie

www.jur.ro

...dispozitie art. 25 si sunt din cadrul de procesare
...si nu pot fi inaltate de catre nici un
...instanta

...de toate considerentele expuse anterior. Insa, Curtea
...si instanta de apel si instanta de apel nu pot fi
...instanta de apel - a instanta

Avand in vedere ca solutiile instanta de apel si instanta
...instanta de apel si instanta de apel nu pot fi
...instanta de apel si instanta de apel nu pot fi
...instanta de apel si instanta de apel nu pot fi

...instanta de apel si instanta de apel nu pot fi
...instanta de apel si instanta de apel nu pot fi
...instanta de apel si instanta de apel nu pot fi

...instanta de apel si instanta de apel nu pot fi
...instanta de apel si instanta de apel nu pot fi
...instanta de apel si instanta de apel nu pot fi

...instanta de apel si instanta de apel nu pot fi
...instanta de apel si instanta de apel nu pot fi
...instanta de apel si instanta de apel nu pot fi

...instanta de apel si instanta de apel nu pot fi
...instanta de apel si instanta de apel nu pot fi
...instanta de apel si instanta de apel nu pot fi

...instanta de apel si instanta de apel nu pot fi
...instanta de apel si instanta de apel nu pot fi
...instanta de apel si instanta de apel nu pot fi

...instanta de apel si instanta de apel nu pot fi
...instanta de apel si instanta de apel nu pot fi
...instanta de apel si instanta de apel nu pot fi

...instanta de apel si instanta de apel nu pot fi
...instanta de apel si instanta de apel nu pot fi
...instanta de apel si instanta de apel nu pot fi

...instanta de apel si instanta de apel nu pot fi
...instanta de apel si instanta de apel nu pot fi
...instanta de apel si instanta de apel nu pot fi

...instanta de apel si instanta de apel nu pot fi
...instanta de apel si instanta de apel nu pot fi
...instanta de apel si instanta de apel nu pot fi